

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2125/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.077/2024/7. számú közbenső ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Buza Ottó ügyvéd) eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.077/2024/7. számú közbenső ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Győri Ítéltábla Pf. III.20.164/2023/9. számú közbenső ítéletére is kiterjedő hatállyal.
- [2] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó kúriai közbenső ítélet meghozatala során megállapított tények, valamint az alkotmányjogi panaszban az indítványozó által előadottak alapján az ügy megítélése és az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő.
- [3] 1.1. Az indítványozó – a per I. rendű alperese – és szülei 2002-ben családi gazdaságot hoztak létre, amelyet kezdetben az apa irányított, majd fokozatosan az indítványozó vette át a vezetést, míg az anya a pénzügyeket kezelte. A bevételekből fedezték a gazdaság működését és a család megélhetését. A felperes és az indítványozó között 2004-ben kapcsolat alakult ki, a felperes azonban sokáig a szüleinél lakott, önálló jövedelemmel nem rendelkezett. 2007-ben a felperes formálisan belépett a családi gazdaságba őstermelőként, de saját vagyont nem vitt be és érdemi mezőgazdasági munkát nem végzett, inkább kisegítő jellegű feladatokat látott el az indítványozó irányítása mellett, jövedelmet nem kapott, és a gazdaság pénzügyeihez sem fért hozzá. Később különböző képzéseket végzett az indítványozó támogatásával, majd 2014-ben kilépett a gazdaságból és mezőgazdasági vállalkozó lett, pályázati támogatásból eszközt vásárolt, amelyet továbbra is a családi gazdaságban használtak, miközben a gazdaságban való közreműködése fennmaradt. A felek 2014-ben

eljegyezték egymást, a felperes az indítványozó családja számára is segítséget nyújtott, majd egy, az indítványozó tulajdonában álló, a gazdaság bevételeiből és hitelből finanszírozott házba 2016-ban együtt költöztek, ahol a felperes a háztartást vezette és munkát is vállalt. Mindkét fél létesített külső kapcsolatot, kapcsolatuk végül 2018 októberében megszűnt.

- [4] 1.2. A felperes a Szombathelyi Törvényszékhez mint elsőfokú bírósághoz benyújtott, többször módosított, pontosított keresetében az indítványozóval fennálló élettársi kapcsolatára hivatkozva kérte a közösen szerzett vagyon megosztását, valamint a II. rendű alperestől annak tűrését. Előadta, hogy 2004 és 2018 között élettársként éltek, ezalatt közös vagyont szereztek, ezért kérte a közös tulajdon megszüntetését, használati díj megfizetését. Az indítványozóval szemben közös vagyon megosztása jogcímén összesen 58 058 341 Ft-ra tartott igényt. Az indítványozó a kereset elutasítását kérte, vitatta az élettársi kapcsolat fennállását, és ennek esetleges megállapítása esetére is csupán 2%-os közreműködési arányt ismert el. A II. rendű alperes a keresetet nem ellenezte, feltéve, hogy jelzálogjoga és az elidegenítési, illetve terhelési tilalom fennmarad.
- [5] Az elsőfokú bíróság a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 1. §-a alapján megállapította, hogy a jogvita elbírálására a korábban hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) rendelkezései az irányadók. Az elsőfokú bíróság a jogvita kérdésében a régi Ptk. 685/A. §-a és 578/G. § (1) bekezdése valamint korábban hatályos, a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 3. § h) pontja szerinti családi gazdaság, illetve a 3. § i) pontja szerinti családi gazdálkodó fogalmának definíciója alapján hozta meg döntését.
- [6] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy a felek csak 2016 novemberétől 2018 októberéig éltek élettársi kapcsolatban, és kapcsolatukat három szakaszra bontva értékelte. Az első időszakban nem éltek közös háztartásban és nem gazdálkodtak együtt. A második szakaszban, amikor az indítványozó már rendszeresen a felperesnél aludt, továbbra sem valósult meg közös háztartás vagy közös gazdálkodás: a felperes a szüleinél lakott, az indítványozó ellátását az édesanyja biztosította, a felperes pedig csak kiegészítő jelleggel vett részt a családi gazdaságban, jövedelem nélkül, formális tagsággal, tevékenysége nem érte el a közös gazdálkodás szintjét, és mezőgazdasági vállalkozása is csak névleges volt. A bíróság kiemelte, hogy a felperes sem vagyoni hozzájárulást nem nyújtott, sem olyan mértékű személyes közreműködést nem tanúsított, amely megalapozta volna a közös gazdálkodást vagy az abból való részesedést, így az általa nyújtott szolgáltatások az érzelmi kapcsolatból fakadtak. Az eljegyzés és a kapcsolat hosszú távú jellege önmagában nem bizonyította a közös gazdasági célok fennállását. A harmadik szakaszban, a közös házba költözéstől kezdve már közös háztartásban éltek, a felperes háztartást vezetett és dolgozott, az indítványozó pedig a gazdaságban

tevékenykedett, jövedelmeikből együtt fedezték megélhetésüket, ezért erre az időszakra a bíróság megállapította az élettársi kapcsolat fennállását.

- [7] 1.3. Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes és az indítványozó is fellebbezést nyújtott be a Győri Ítéletáblához mint másodfokú bírósághoz.
- [8] A másodfokú bíróság az elsőfokú döntést részben megváltoztatva megállapította, hogy a felek 2008 januárjától 2018 októberéig éltek élettársi kapcsolatban. Rögzítette, hogy bár az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, abból részben téves jogi következtetést vont le. Az elsőfokú bíróság megfelelően állapította meg, hogy a régi Ptk. 578/G. § (1) szerinti élettársi vagyonszövetség akkor áll fenn, ha az együttélés túlmutat az érzelmi kapcsolaton, és közös gazdálkodás valósul meg, amelyben a felek – akár hallgatólagosan is – a közös vagyon létrehozására törekcsenek. Kiemelte, hogy a gazdasági szövetség csak akkor állapítható meg, ha a felek a teljes életközösség alatt közös gazdasági célok érdekében, egységes akarattal működnek együtt, és jövedelmeiket közösen használják fel (BDT2011.2601.).
- [9] A másodfokon eljáró bíróság szerint azonban az elsőfokú bíróság tévesen zárta ki a 2008 és 2016 közötti időszakot, mivel a felek között ekkor már fennállt az érzelmi szövetség, amely 2018-ig folyamatos volt, és ezt nem cáfolták az időközbeni külső kapcsolatok sem, kapcsolatukat a külvilág felé is vállalták, eljegyzésük pedig a teljes – érzelmi és gazdasági – szövetség irányába mutatott. A közös háztartás megvalósulását sajátos életkörülményeik (közeli szülői házak, együtt töltött mindennapok, rendszeres együtt alvás) mellett is elfogadta, hangsúlyozva, hogy az nem kizárólag az összeköltözéssel azonosítható, utalt e körben a bírói gyakorlatra (BH 2017.369, Kúria Pfv.II.22.288/2016. számú határozata).
- [10] A másodfokon eljáró bíróság megállapította továbbá, hogy a gazdasági szövetség a felperes 2007-es belépését követően fokozatosan alakult ki, és 2008-tól fennállt: a felperes képzésekkel, egyre bővülő adminisztratív és logisztikai feladatokkal, ellenszolgáltatás nélkül, az indítványozóval együttműködve járult hozzá a családi gazdasághoz, közös jövőjük és egzisztenciájuk megalapozása érdekében. Későbbi vállalkozóvá válása, a pályázati támogatásból beszerzett eszközök közös hasznosítása, valamint a földhasználat és támogatások igénybevétele szintén a közös gazdálkodást igazolták. Nem zárta ki a gazdasági szövetséget az sem, hogy a szakmai döntéseket az indítványozó hozta, illetve hogy a vagyon formálisan az ő nevéen volt, mivel a felperes ezt hosszú távú közös vagyongyarapodás reményében fogadta el. A másodfokú bíróság a gazdasági szövetség fennállása tekintetében hivatkozott a BDT2020.4144. számú döntésre, mely szerint alapvető feltétel a közös gazdasági cél elérése érdekében való együttműködés, valamint a jövedelem közös célra történő felhasználása.
- [11] A másodfokú bíróság meglátása szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Kúria 20.811/2021/12. számú döntésére hivatkozással azt, hogy a családi gazdaság működése során létrejött vagyonszaporulat – függetlenül a nyilvántartott

tulajdonostól – a családi gazdaság tagjainak közös tulajdona, ha a fedezetet a családi gazdaság bevétele adta. A közös tulajdon egyes feleket megillető hányadát – erre irányuló szerződés hiányában – a bevitt vagyon és személyes közreműködés mértéke határozza meg.

- [12] A másodfokon eljáró bíróság összességében arra jutott, hogy a felek a családi gazdaság keretei között, közös célok – különösen a közös otthon megteremtése, a megélhetés biztosítása és a jövedelemszerzés feltételeinek kialakítása – érdekében együttműködtek, és ez 2008-tól a kapcsolat megszűnéséig fennálló gazdasági közösséget, ezáltal élettársi jogviszonyt alapozott meg a régi Ptk. 578/G. § (1) bekezdése szerint, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az élettársi kapcsolat időtartamát 2008. januártól 2018. októberéig állapította meg.
- [13] 1.4. Az indítványozó a jogerős közbenső ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, elsődlegesen a döntés hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását, harmadlagosan új eljárás elrendelését kérve. Az indítványozó a felülvizsgálati kérelem mellett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett.
- [14] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmében kifejtett álláspontja szerint a másodfokú bíróság megsértette többek között a Pp. 263. § (1) bekezdését, 266. § (1) bekezdését, 268. § (2) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, 346. § (4)–(5) bekezdését, valamint a régi Ptk. 685/A. §-át. Érvéle szerint a döntés iratellenes, megalapozatlan és hiányos indokolású, mert a másodfokú bíróság nem értékelt megfelelően a bizonyítékokat (különösen a tanúvallomásokat), figyelmen kívül hagyta az indítványozó által egyedül felvett és törlesztett jelentős kölcsönöket, és több ténymegállapítása (pl. lakhatási körülmények, közös tevékenységek) téves vagy ellentmondásos.
- [15] Állította, hogy a felek nem éltek közös háztartásban, nem gazdálkodtak együtt, kapcsolatuk nem felelt meg az élettársi kapcsolat három konjunktív feltételének (együttélés, érzelmi és gazdasági közösség), a felperes közreműködése csekély, alkalmi jellegű volt, jövedelemmel és vagyoni hozzájárulással nem rendelkezett, a családi gazdaság működésében érdemi szerepet nem játszott, döntésekben nem vett részt, és a közös gazdasági célok, illetve hallgatóságos megállapodás sem állt fenn. Kifogásolta továbbá, hogy a másodfokú bíróság okszerűtlen következtetéseket vont le a felek kapcsolatából (pl. eljegyzés, keresztszülőség, kiegészítő tevékenységek), nem indokolta a gazdasági közösség fennállását, és nem vizsgálta megfelelően a bizonyítékokat, így megsértette a tényállás szabad mérlegelésének elvét is. Hivatkozott arra is, hogy a döntés ellentétes a bírói gyakorlattal (pl. Pfv.II.21.605/2010/6., BDT2020. 4144.). A felperes ellenkérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályban tartását kérte.

- [16] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme kapcsán a Kúria megállapította, hogy bár a Pp. 408. § (1)–(2) bekezdése főszabályként korlátozza a felülvizsgálatot vagyoni jogi perekben, ez jelen ügyben nem alkalmazható, mert közbenső ítélet született a jogalapról, és az alsóbb fokú döntések sem voltak azonosak, így a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem előterjesztése szükségtelen volt. A felülvizsgálati kérelem azonban megalapozatlannak bizonyult.
- [17] A Kúria hangsúlyozta, hogy a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelyben kizárólag a kérelemben megjelölt jogszabálysértések vizsgálhatók (Pp. 413. § (1) bekezdése, 423. § (1) bekezdése), és csak akkor, ha a fél a megsértett jogszabályhelyet és a jogsértés indokait megfelelően kifejti (1/2017. PJE határozat; 1/2016. PK vélemény). Az indítványozó több hivatkozása (pl. Pp. 263. § (1) bekezdése, 266. § (1) bekezdése) e követelmények hiányában nem volt érdemben vizsgálható, míg másokra (pl. Pp. 268. § (2) bekezdése) alaptalanul hivatkozott.
- [18] A bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatos kifogásokat a Kúria a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján nem vizsgálhatta újra, mert nincs helye „felülmérlegelésnek”, csak nyilvánvalóan okszerűtlen következtetés esetén avatkozhat be, ilyen azonban nem volt megállapítható. A másodfokú bíróság a tényállást helyesen alapul véve, okszerűen jutott eltérő jogi következtetésre.
- [19] A Kúria az élettársi kapcsolat fogalmával kapcsolatban kiemelte: közös háztartásban megvalósuló érzelmi és gazdasági közösség szükséges, de ezek az elemek az eset sajátosságai szerint sajátosan is megvalósulhatnak.
- [20] A perbeli ügyben a felek között az érzelmi közösség tartósan fennállt, a közös háztartás pedig a körülményeikhez igazodó, sajátos módon valósult meg. A gazdasági közösség is megállapítható volt: a felperes ténylegesen részt vett a családi gazdaság működésében, képzések, tanfolyamok elvégzése útján képesítéseket szerzett, az indítványozó iránymutatása alapján különböző feladatokat látott el, és közreműködése a közös gazdasági célok (a gazdaság működtetése, fejlődése) érdekében történt, az indítványozóval legalább hallgatólagos egyetértésben. Nem zárja ki a gazdasági közösséget sem a jövedelem hiánya, sem a kiegészítő jellegű tevékenység, sem az, hogy a felperes nem vett részt minden döntésben vagy kölcsönügyletben.
- [21] A Kúria szerint a másodfokú bíróság megfelelően indokolta döntését, a bizonyítékokat összességükben értékelte, és nem sértette meg sem a hivatkozott eljárásjogi, sem az anyagi jogi szabályokat; a bírói gyakorlatra (BDT2020.4144.) való hivatkozás sem volt ellentétes az ügy megítélésével. Mindezekre tekintettel a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.
- [22] 2. Az indítványozó mindezeket követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a támadott bírói döntés alaptörvényellenességét állítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére hivatkozással.

- [23] Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét elsősorban a tényállás megállapításával és a bizonyítékok mérlegelésével összefüggésben állítja. Álláspontja szerint a bíróságok nem vették kellő súllyal figyelembe azokat a körülményeket, amelyek a gazdasági közösség hiányát támasztották volna alá, és ezzel összefüggésben kifogásolja különösen, hogy a bíróságok a felperes tevékenységét – ideértve a gazdasági jellegű közreműködését, képzéseken való részvételét, valamint a felek közös gazdálkodására utaló körülményeket – a valóságosnál nagyobb jelentőséggel ruházták fel. Ezzel szemben az indítványozó által hangsúlyozott, a felek elkülönült vagyoni viszonyaira, illetve a gazdálkodás tényleges különállására utaló bizonyítékokat a bíróságok álláspontja szerint figyelmen kívül hagyták vagy nem megfelelő súllyal értékelték. Az indítványozó ebből azt a következtetést vonja le, hogy a bizonyítékok mérlegelése egyoldalú volt, és a levont következtetések nem állnak okszerű kapcsolatban a feltárt tényekkel.
- [24] A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét az indítványozó az indokolási kötelezettség megsértésében is látja. Előadja, hogy a bíróságok nem adtak kellő számot arról, hogy az egyes bizonyítékokat milyen okból fogadták el vagy vetették el, és nem fejtették ki kellő részletességgel azt sem, hogy a felperes gazdasági közösségben való részvételére vonatkozó következtetéseiket milyen konkrét tényekre és milyen logikai összefüggésekre alapozták. Álláspontja szerint az indokolás hiányosságai miatt a döntések érdemi indokai nem ismerhetők meg kellő mélységben, ami sérti az indokolt bírói döntéshez való jogot. Az indítványozó érvelése e körben kapcsolódik az Alkotmánybíróság azon gyakorlatához, amely szerint a tisztességes bírósági eljárás követelményei körében a bizonyítékok mérlegelése csak kivételes esetben – így különösen nyilvánvaló önkényesség vagy kirívó okszerűtlenség fennállása esetén – vet fel alkotmányossági kérdést, valamint amely szerint az indokolási kötelezettség a döntés érdemi indokainak megismerhetőségét követeli meg. Az indítványozó az önkényes bírói jogértelmezés kapcsán hivatkozott kapcsán hivatkozott a 23/2018. (XII.28.) Ab határozat, Indokolás [28] pontjára is.
- [25] Az indítványozó a jogorvoslathoz való jog sérelmét abban látja, hogy a rendelkezésére álló jogorvoslati fórumok nem biztosítottak számára tényleges és hatékony felülvizsgálatot. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság nem végzett érdemi, a teljes tényállásra kiterjedő felülvizsgálatot, hanem az elsőfokú döntés hiányosságait fenntartotta, míg a Kúria a felülvizsgálati eljárásban nem korrigálta a jogerős ítéletben rejlő hibákat, és azt lényegében változatlan tartalommal hagyta helyben. Az indítványozó ebből arra következtet, hogy a jogorvoslat a konkrét ügyben formálissá vált, és nem biztosította a döntés érdemi felülvizsgálatának lehetőségét, ami álláspontja szerint ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglaltakkal.

- [26] Az indítványozó a jogorvoslat kapcsán hivatkozott a 10/2017. (V.5.) AB határozat, Indokolás [68], valamint a 25/2018. AB határozat, Indokolás [17] pontjára is.
- [27] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt.
- [28] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírósági döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek tekinthető, ugyanis az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárás I. rendű alperese volt. A támadott közbenső kúriai ítélettel szemben az indítványozó számára további jogorvoslat nem volt biztosított, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek.
- [29] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozó a határidőben előterjesztett panaszában (a Kúria támadott ítéletét az indítványozó jogi képviselője 2025. június 5-én vette át, az alkotmányjogi panaszt 2025. augusztus 4-én nyújtotta be) a bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható jogerős, illetve a Kúria felülvizsgálati ítéletét támadta. Az indítványozó jogi képviselője az Alkotmánybíróság eljárására kiterjedő meghatalmazását csatolta.
- [30] Tekintettel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárás során hozott határozatot hozott (amelyben a másodfokú, jogerős döntést hatályában fenntartotta) a jelen alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésnek a kúriai ítélet tekinthető. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a másodfokú, jogerős ítéletet is támadta, azonban a fentiekre tekintettel a másodfokú ítélet tekintetében az alkotmányjogi panasz elkésztnek tekintendő.
- [31] 3.2. Az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz eleget tesz-e az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem követelményeinek. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. E rendelkezésnek megfelelően a kérelem többek között akkor határozott, ha tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]; továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt

rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont]. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványban megsértettként megjelölt alaptörvényi rendelkezések tekintetében, így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében is tartalmaz indokolást az indítvány [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].

- [32] 3.3. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeknek megfelel-e. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja.
- [33] 3.3.1. Az Alkotmánybíróság elsőként az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte.
- [34] Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlattal rendelkezik mind a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal {lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [23]–[34]; 3/2021. (I. 7.) AB határozat, Indokolás [62]–[67]}, mind pedig a jogorvoslathoz való joggal {lásd például: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]; 3020/2018. (I. 26.) AB határozat, Indokolás [37]} kapcsolatban. Mindezekhez képest a jelen ügy nem vetett fel olyan új alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely megalapozta volna az alkotmányjogi panasz befogadását.
- [35] 3.3.2. Ezt követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy az indítványozó ügyében felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye.
- [36] E tekintetben az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy „következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [37] Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta „szuperbíróságként”, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” {lásd például: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3011/2017. (II. 1.) AB végzés, Indokolás [8]; 3500/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3067/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [10]}.

- [38] Az indítványozó e körben lényegében azt sérelmezi, hogy a bíróság a felperes gazdasági közösségben való részvételét alátámasztó körülményeknek – így különösen a gazdasági jellegű közreműködésének, képzéseken való részvételének, valamint a közös gazdálkodásra utaló elemeknek – az általa indokoltnál nagyobb jelentőséget tulajdonított, míg az általa hangsúlyozott, a felek vagyoni elkülönülésére és gazdálkodásának különállására utaló bizonyítékokat nem vette kellő súllyal figyelembe. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az ilyen tartalmú kifogások a bizonyítékok súlyának újraértékelésére, valamint a bíróságok által levont következtetések felülmérlegelésére irányulnak. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint azonban a bizonyítékok értékelése körében csak kivételesen, akkor merül fel alkotmányossági kérdés, ha a bíróság mérlegelése nyilvánvalóan önkényes vagy kirívóan okszerűtlen {vö. 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [72]; 3539/2023. (XII. 21.) AB határozat, Indokolás [37]}. Az indítvány ezzel szemben nem tár fel olyan körülményt, amely a bírói mérlegelés ilyen szintű alkotmányossági hiányosságát, önkényességét alátámasztaná.
- [39] Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog körében az indokolási kötelezettség sérelmét is állítja, arra hivatkozással, hogy a bíróság nem adott megfelelően számot az egyes bizonyítékok – különösen a tanúvallomások – értékelésének szempontjairól, és nem reagált részletesen az általa előterjesztett érvekre. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben emlékeztet az arra vonatkozó gyakorlatára, miszerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása”. {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Jelen ügyben azonban a támadott bírói döntés kifejezetten számot ad arról, hogy a felek közötti gazdasági közösség fennállását milyen konkrét körülményekre – így különösen a felperes hosszabb időn át fennálló, a családi gazdaság működéséhez kapcsolódó tevékenységére, képzéseire, valamint a közös gazdasági célokra – alapította, és ezekből milyen logikai lépések mentén jutott a jogi következtetésre. A támadott bírói döntés indokolása – az indítványozó állításával szemben – tehát tartalmazza azokat a lényeges érveket és szempontokat, amelyek alapján az eljáró bíróság a bizonyítékokat mérlegelte és a jogi következtetéseit levonta. Az, hogy az indítványozó az egyes bizonyítékok eltérő értékelését tartaná helyesnek, vagy más következtetésre jutna, nem teszi a bíróság mérlegelését alkotmányosan kifogásolhatóvá.
- [40] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy az ilyen típusú kifogások – amelyek a bizonyítékok súlyának újraértékelésére és a bíróság által levont következtetések felülmérlegelésére irányulnak – nem lépik át az alkotmányossági vizsgálat küszöbét, hanem a rendes bíróságok hatáskörébe tartozó törvényességi kontroll körében maradnak.

- [41] Az indítványban foglalt érvek nem mutatnak túl a bírói jogértelmezési kérdések körén, és nem vetnek fel olyan alkotmányjogi összefüggést, amely az Alaptörvény a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében az Alkotmánybíróság érdemi beavatkozását indokolná.
- [42] Az indítványozó szerint a XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslati joga azért sérült, mert nem volt biztosított számára a tényleges és hatékony bírói jogvédelem. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban nem korigálta a jogerős ítéletben rejlő hibákat, és azt lényegében változatlan tartalommal hagyta helyben. Az indítványozó véleménye szerint a jogorvoslat a konkrét ügyben formálissá vált, és nem biztosította a döntés érdemi felülvizsgálatának lehetőségét.
- [43] Az Alkotmánybíróság kiemeli: „Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében követelmény a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítása {35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}. (...) További követelményként határozta meg az Alkotmánybíróság a jogorvoslat ténylegességét, vagyis azt, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, amelynek értelmében egyrészt követelmény, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevitelét ne gátolják jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljeskörűsége, illetve korlátozottsága {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}.” {3304/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [38]-[39]}.
- [44] A jelen ügyben az indítványozó számára a jogorvoslat igénybevitelének lehetősége biztosított volt, az eljáró bíróság az indítványozó jogorvoslati kérelmét érdemben elbírálta. Az a körülmény, hogy a támadott bírói ítélet nem osztotta az indítványozó álláspontját, illetve nem találta megalapozottnak az indítványozó által felhozott kifogásokat, nem jelenti a jogorvoslat kiüresedését vagy formálissá válását.
- [45] A fentiek alapján az Abtv. 29. §-a szerinti, bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye a jogorvoslathoz való jog tekintetében sem merült fel.
- [46] 3.3.3. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog sérelmére hivatkozással valójában a bíróságok jogértelmezését és jogalkalmazását vitatja. Az indítványban foglalt érvek nem mutatnak túl a bírói jogértelmezési kérdések körén, és nem vetnek fel olyan alkotmányjogi összefüggést, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése tekintetében az Alkotmánybíróság érdemi beavatkozását indokolná.
- [47] Az Alkotmánybíróság az indítványozó alkotmányjogi panaszában előadottak kapcsán végezetül utal még az arra vonatkozó gyakorlatára is, miszerint „önmagában az, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]; 3351/2024. (XI. 23.) AB végzés, Indokolás [32]}.

[48] Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem fogalmaz meg, sem pedig a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem veti fel, ezért az alkotmányjogi panasz nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadhatósági feltételek egyikét sem.

[49] 4. Mindezen szempontokra figyelemmel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az alkotmányjogi panasz befogadását az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *d)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. június 2.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró